

месеца, бащата заболѣлъ и умрѣлъ. Останала майката вдовица съ четири невръстни деца, отъ които най-малкиятъ билъ Григоръ.

Майката била убита отъ мъжа и се чудѣла, какъ ще надвие нещастieto. Въ това време до нея застаналъ прегърбенъ бѣлобродъ старецъ, бащата на умрѣлия Ставри. Старецътъ живѣлъ отдѣлно и се занимавалъ съ земедѣлие и скотовѣдство. — „Стой Марио — извикалъ той — не се вайкай! Има Господъ за сиромаситѣ! И азъ съмъ тука. Ще спестявамъ отъ моето, ще събирамъ милостиня отъ родъ и добри люде и ще изхранимъ децата. Ти да си здрава. Азъ знамъ, че си работлива, смѣла, остроумна и юнашка. Такава бѣше и като мома. Децата ще бждатъ отгледани. Хеле ей този, най-малкиятъ плачлю, много ми допада. Азъ ще се грижа за него.

Казалъ това старецътъ и тупналъ кракъ о земята.

Съ мъжа се изминали 4 години. Григоръ вече припикалъ по улицата, като всѣко пѣргаво момче. Майката работила съ всички сили. Единъ день дѣдото дошелъ въ къщи съ книга въ ръка.

— Нося — казалъ старецътъ — единъ „Гръцки букваръ“ за моето внуче. Азъ нѣкога по този букваръ съмъ училъ и сега по него ще уча Григорча да чете и да пише.

Заема се старецътъ, та научилъ 4-годишното си любимо внуче да чете гръцкитѣ букви и да срича гръцки думи. Разбира се, детето слабо и безсъзнателно зубрило буквитѣ, но старецътъ бързалъ. Страхувалъ се горкиятъ да не умре, та гледалъ внукътъ да се научи да пише, защото смѣталъ на него да остави къщата си, като сиракъ, та да се отхрани и да стане човѣкъ. При всѣко посещение старецътъ изпитвалъ детето, дали познава нова буква. Ако детето каже буквата, старецътъ бръквалъ въ джебъ, изваждалъ симидъ за 2 пари и го давалъ засмѣнъ на ученика.